

မင်းသိင်္ခ

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်

နှင့်

ပျားစွဲသော မုတ်ဆိတ်

စတုတ္ထအကြိမ်

နိဒါန်း

“လူတစ်ယောက်မှာ မိတ်ဆွေ ငါးဆယ်ရှိလို့ မိတ်ဆွေမလုံလောက်သေးဘူး။ ရန်သူတစ်ယောက်ရှိရင်တော့ အန္တရာယ်ကျရောက်ဖို့ လုံလောက်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကို ဘာလီရဲ့သတင်းကို မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့”

Policeဆိုတာ....

P ဆိုတာက Polite ယဉ်ကျေးခြင်း၊

O ဆိုတာက Obedience အမိန့်နာခံခြင်း။

L ဆိုတာက loyalty သစ္စာရှိခြင်း။

I ဆိုတာက Intelligence ထထကြွကြွရှိခြင်း။

C ဆိုတာက Companionship ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်း။

E ဆိုတာက Efficiency လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ကျွမ်းကျင်ခြင်း။

* * *

မိုးတစ်လုံး လေတစ်လုံး

တစ်နေ့သ၌ ရှမ်းလွယ်အိတ်တစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်၍ထားသော အသက်အစိတ်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ဦးသည် ရွှေတိဂုံဘုရားခြေတော်ရင်းရှိ ထမင်းဆိုင်တန်းကလေးဆီသို့ ထမင်းစားရန်အတွက် ရောက်ရှိလာလေ၏။

လူငယ်သည် မည်သည့်ဆိုင်၌ ဝင်၍စားသောက်ရမည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သဖြင့် ထမင်းဆိုင်များ၏ ဆိုင်းဘုတ်များကို တစ်ခုချင်း လျှောက်၍ ဖတ်လေတော့၏။

ပထမ မူလလက်ဟောင်း ဒေါ်သိန်းမေ၏
သမီး
မကုလားမ ထမင်းဆိုင်

လူငယ်သည် အထက်ပါ ဆိုင်းဘုတ်ကို အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ဖတ်ပြီးနောက်....

“ဒေါ်သိန်းမေရဲ့ သမီးက ဘယ်လိုကြောင့် ကုလားမဖြစ်သွားပါလိမ့်၊ ဒေါ်သိန်းမေက ကုလားနဲ့ယူလိုက်တယ်ထင်တယ်။ ကုလားမဆိုတော့ သူချက်တဲ့ဟင်းက မဆလာ သိပ်ပြီးများလိမ့်မယ်။ စားလို့မဖြစ်ဘူး”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ရှေ့သို့လျှောက်လာခဲ့ရာ အခြားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ပြန်၏။

လူငယ်လည်း ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း စဉ်းစားမိပြန်၏။

“ထမင်းတစ်ခါစားရင် ငွေခုနစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ကျော်တောင် ကျမှာပါလား။ မဖြစ်ဘူး ..မဖြစ်ဘူး”

လူငယ်လည်း ရှေ့သို့ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ပြန်ရာ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့ရပြန်၏။

အတုအပါ သတိပြု
တောသားကြီးအစစ်
ထမင်းဆိုင်

“တောသားကြီးအစစ်ဆိုတော့ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်၍ လျှောက်ခဲ့ပြန်ရာ အောက်ပါဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ပြန်လေ၏။

ဦးလေးကြီး ထမင်းဆိုင်

လူငယ်သည် ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ပြီးနောက်....

“အင်း.. ဦးလေးကြီးဆိုပါလား၊ တခြား ဦးလေးကြီးတွေ အသာထားပါဦး။ ငါ့ရဲ့ ဦးလေး ကြီးတောင်မှငါ့ကို မျက်နှာကျောတည့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဆူတော့တာပဲ။ ဘာပဲပြောပြော ဦးလေးကြီး

ဆိုတော့ ဆူဆူပူပူ၊ ကြိမ်းကြိမ်းမောင်းမောင်း လုပ်တတ်မှာပဲ။ ပိုက်ဆံ ပေးပြီးစားတာပဲ အဆူခံရမယ့်ဆိုတော့ စားလို့မဖြစ်ဘူး”

ဟု တွေးရင်း.. ရှေ့သို့ ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ပြန်ရာ....

အဝစား တစ်မူး
လူဝကြီး ထမင်းဆိုင်

ဟူသောဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။ လူငယ်လည်း ထို ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ပြီးနောက်...

“အဝစား တစ်မူးဆိုပါလား။ အဝမှာ စားတာတောင် တစ်မူးယူတယ် ဆိုတော့ ဆိုင်ထဲဝင် စားရင် ဘယ်လောက်ယူများ ယူလိုက်မလဲမသိဘူး”

ဟုတွေးရင်းထိုဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင်ရှေ့၌ ထိုင်၍နေ သော ထမင်းဆိုင်ရှင် လူဝကြီးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်၏စိတ်တွင်

“ဆိုင်ရှင်ကြီးက ဒါလောက်တောင် ဝဖီးနေပုံထောက်ရင် ဆိုင်ဟာ သိပ်ပြီးရောင်းလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်။ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ ချက် ထားပြီး လာစားမယ့် လူမရှိလို သူ့ဘာသာသူ ပြန်စားနေရတာ ဒါနဲ့ပဲ ဒါ လောက်တောင် ဝဖီးသွားတာဖြစ်ရမယ်” ဟု တွေးရင်းရှေ့သို့ ဆက် လျှောက် ပြန်ရာ...

“ချွေတာရေး ထမင်းဆိုင်”

“ချွေတာရေးဆိုပါလား၊ ဒီဆိုင်မဆိုးဘူး။ ဈေးသက်သာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီလိုဆိုင်မျိုးလည်း ရှိဦးမှပေါ့”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းပြောရင်း ဆိုင်အတွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် နေရာလွတ်တစ်ခု၌ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်ယောက်ျား ကြီးအား လူငယ်က...

“ချွေတာရေး ထမင်းစားမယ်။ ဈေးအသက်သာဆုံး ဟင်းကိုပေးပါ။ ကျုပ်က ဟင်းကောင်းကောင်း သိပ်မကြိုက်ပါဘူး။ ဟင်းကောင်းဖို့ မလို ပါဘူး။ ဈေးသက်သာသာသာနဲ့ ဗိုက်ဝဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အခြားတစ်ပွဲ၌ စားသောက်လျက်ရှိကြသော လူငယ်များသည် လူငယ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ရှုကြကုန်၏။

ဆိုင်ရှင် ယောက်ျားကြီးသည် ထမင်းပန်းကန်ပြားလာ၍ ချပေး လေ၏။ ထို့နောက် ဇွန်းတစ်ချောင်းနှင့် ငံပြာရည်ဖျော် ဆမ်းလျက် ထမင်းကိုစတင်စားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ဆိုင်ရှင် ယောက်ျားကြီး သည် မကြီးလွန်း မသေးလွန်းသော သံဇလုံကလေးတစ်လုံး လာချပေး လေ၏။ ထိုဇလုံအတွင်း၌ကား ဆီဝေ၍နေသော ရေများပါရှိလေ၏။

လူငယ်သည် ဇွန်းဖြင့် ထိုရေခပ်၍ သောက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မကျေနပ်သေးဘဲ နှစ်ဇွန်း သုံးဇွန်းခပ်၍ သောက်ကြည့်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျားတို့ ဟင်းချိုကလည်း အေးလှသည်လား၊ ဆားလည်း ပေါ့ တယ်။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒါလောက်ညံ့တဲ့ ဟင်းချိုမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေါင်ဗျာ”

ဟုဆိုင်ရှင်ယောက်ျားအား ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်ယောက်ျားကြီးသာ မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးပါ မျက်လုံးပြူး၍ သွားလိုက်လျှင် ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက.....

‘ဒီကလည်း ထမင်းရောင်းစားလာတာ ကြာပါပြီ။ ဒါလောက် အူတူ

တူနိုင်တဲ့လူကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ အခု မင်းသောက်နေတာ
ဟင်းချိုမဟုတ်ဘူး။ လက်ဆေးရေ လက်ဆေးရေ လက်ဆေးဖို့ပေးထား
တာကို လက်မဆေးဘဲနဲ့ ကုန်းသောက်ပြီး”

ဟု ပြောဆိုကာ လူငယ်အား မျက်စောင်းထိုးလိုက်လျှင် အခြားသော
စားပွဲမှ စားသောက်နေသူတို့သည် လူငယ်အား ကြည့်၍ ရယ်မောကြ
လေ၏။ လူငယ်လည်း ထိုအခါကျမှ ထွေးခနဲထွေး ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင်
ထမင်းနှင့် ငံပြာရည်ဖျော်ကို ဆက်လက်၍ စားသောက်လေ၏။

ဆိုင်ရှင်ယောက်ျားကြီးကလည်း တို့စရာပန်းကန်ကို ချပေးလေ၏။
လူငယ်လည်း ဖန်ခါးသီးတစ်လုံးကိုယူ၍ ခွပ်ခနဲကိုက်လိုက်ပြီးနောက်
ငံပြာရည်ဖျော်နှင့်တို့ကာ မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ ဆိုင်ရှင်မှာ
လူငယ်အားပေးရန် ရှိသော ပဲသီးကြော်၊ ကုလားဟင်းစသည်တို့ကို တစ်
ခုချင်းပို့၍ နေလေ၏။ လူငယ်ထမင်းပန်းကန် ကုန်သွားသည့်အခါကျမှ
ပင် ဟင်းချိုပန်းကန်ကို သွား၍ ချပေးလေ၏။ လူငယ်ကထ မင်းထပ်၍
တောင်းပြီးလျှင် ဟင်းချိုပန်းကန်ကို ကြည့်ကာ

“လက်ဆေးရည်တစ်ပန်းကန်ဆို လုံလောက်ပါပြီ”

ဟုပြောလျှင် ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက လူငယ်အား မျက်စောင်းထိုး၍..

“လက်ဆေးရည်မဟုတ်ဘူး အဲဒါကမှ ဟင်းချို”

ဟု ပြောပြန်ရာ ဆိုင်တွင်းမှ လူများသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောကြပြန်၏။
လူငယ်လည်း ဟင်းချို တစ်ဇွန်း၊ နှစ်ဇွန်းမျှ သောက်ကြည့်ပြီးနောက်....

“စောစောက လက်ဆေးရေနဲ့သိပ်မထူးပါဘူး။ ပူတာနဲ့ အေးတာပဲ
ကွာပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောရာ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြ

ည့်ပြန်လေ၏။

လူငယ် ပဲသီးကြော်ကိုယူ၍ နယ်ဖတ်စားသောက်ပြီးနောက်...

“ပဲသီးကြော်ကုန်ပြီ နည်းနည်းပေးပါဦး”

ဟု တောင်းရာ ဆိုင်ရှင် ယောက်ျားကြီးက...

“ပဲသီးကြီးကြော် တစ်ခါထည့်ပဲ၊ နောက်ထပ်မရဘူး” ဟုပြောလေ၏။

“ဟဲ ဟဲ ချွေတာရေးဆိုတာ ဒါကိုး”

ဟု လူငယ်က ပြောပြန်၏။ ထို့နောက် ကုလားဟင်းကို ထမင်း၌ဆမ်း၍ နယ်ဖတ် စားသောက်ပြန်၍၏။ ကုလားဟင်းကုန်လျှင်...

“ဟင်းပေးပါဦး” ဟု တောင်းပြန်၏။

“ဟင်းက တစ်ခါထည့်ပဲ နောက်မရတော့ဘူး”

ဟု ဆိုင်ရှင် ယောက်ျားကြီးက ပြောလိုက်လျှင်...

“တယ်ပြီး ချွေတာ တာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်တွင်းမှ လူများသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောကြပြန်၏။ ထိုသို့ ရယ်မောကြသော လူများအနက် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှ လူငယ်သုံးယောက်သည် အရယ်မောဆုံးဖြစ်ကြလေ၏။

ထိုလူငယ်သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူက

“တော်တော့ကို တောကျတဲ့ကောင်ပဲ”

ဟုပြောလျှင် ကျန်သော တစ်ယောက်က

“ဘဇံရေ အဲဒီ တောသားကို အပြေးကျင့်ပေးရရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု ပြောလေ၏။

ကျန်နှစ်ယောက်က ..

“ဘယ်လို အပြေးကျင့်မှာလဲကွ ပြောပါဦး မောင်သိန်း”

ဟု မေးရာ မောင်သိန်းဆိုသူက...

“ကြည့်လေ ငါလုပ်ပြမယ်” ဟုဆိုလေ၏။

တောသား လူငယ်မှာလည်း ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ဟင်းချိုပန်းကန်တွင် လက်ဆေး၍...

“ဘယ်လောက်ကျသလဲ” ဟု မေးရာ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက..

“တစ်မူး”

ဟုအော်၍ ပြောလေ၏။ လူငယ်လည်း ပဲစေ့နှစ်စေ့ကို ထုတ်ပေးပြီးနောက်...

“ဟို ဆိုင်ဝစားရင် ဘယ်လောက်လဲ” ဟုမေးပြန်၏။

“ဆိုင်ဝမှာ စားလည်း တစ်မူး၊ ဆိုင်နောက်မှာ စားလည်း တစ်မူးပဲ” ပဲဟု ဆိုင်ရှင် ယောက်ျားကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟိုဘက်ဆိုင်ကတော့ အဝမှာစားရင်တော့ ဈေးတစ်မျိုးယူတယ်။ အဝစား တစ်မူးဆိုပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထမင်းဆိုင်အတွင်းမှ လူများသည် ထမင်းများသီး၍ ကုန်သည်အထိ ရယ်မောကြလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မောင်သိန်းဆိုသူက လူငယ်အနီးသို့ သွားပြီးလျှင်

“ဒီက မိတ်ဆွေက ရန်ကုန်ကမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ လူငယ်ဟာ...

“ကျုပ်ဗိုက်ထဲမှာ ရွံ့ချည်းပါပဲ၊ ဟဲ ဟဲ တောသား တောသား အစစ်ပါ
ဗျာ။ နာမည်ကော သိချင်သေးလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်သိန်းက...

“သိချင်ပါတယ် ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟုဆိုလေ၏။

“ကျုပ်နာမည်က အဖေရဲ့ အဖေနဲ့ အလွန်ကပ်တဲ့ ပစ္စည်း၊ မညည်းနဲ့
မိတ်ဆွေ၊ ဖော်နိုင်ရင်ဖော်၊ မဖော်နိုင်ရင် နတ်ကိုကိုးလို့ဆုကိုတောင်း
ကောင်းကောင်းကြီးသိလိမ့်မယ်”

ဟု လူငယ်က စကားထာဝှက်လိုက်ရာ ဆိုင်တွင်းမှ လူများသည်
ပျော်ရွှင်တတ်သော လူငယ်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောကြလေ၏။ မောင်သိန်း
မှာမူ စကားထာကို ဖော်နိုင်ရန်အတွက် ခေါင်းကို ကုတ်၍ စဉ်းစားနေရာ
မှ...

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ပဟေဠိတွေ ဘာတွေမလုပ်ပါနဲ့”

ဟု လူငယ်အား တောင်းပန်လိုက်လေ၏။ လူငယ်က မောင်သိန်း
အားပြုံး၍ ကြည့်ပြီးနောက်...

“အဖေရဲ့ အဖေဆိုတာ အဘိုးပေါ့ဗျာ။ အလွန်ကပ်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ
က ကော်ပေါ့ဗျာ။ ဖိုးနဲ့ ကော်နဲ့ပေါင်းလိုက်တော့ ဖိုးကော်ဖြစ်တာပေါ့ဗျ။
ခင်ဗျားက မစဉ်းစားလို့ပါဗျ။ အောက်မှာလည်း ပြောထားသားပဲ၊ ဖော်
နိုင်ဖော်၊ မဖော်နိုင်ရင် နတ်ကိုကိုးလို့ဖော်ကိုး ဖိုးကော်ပေါ့ဗျာ။ တယ်
လည်း နံတာကိုးဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆိုင်တွင်းမှ လူများက ဝါးခနဲ ရယ်မောကြပြန်၏။

“ဘာကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကို လာတာလဲ သိချင်သေးလား”

ဟု ဖိုးကော်ဆိုသော လူငယ်က မေးလိုက်ရာ မောင်သိန်းတို့ လူငယ် သုံးဦးက

“လုပ်စမ်းပါဦး ကိုဖိုးကော်ရယ်၊ သိချင်တာပေါ့”

ဟုပြောကြပြန်လေ၏။ မောင်ဖိုးကော်ကလည်း...

“အလာရှုတ်တာ” ဟုပြောပြန်လျှင် မောင်သိန်းက..

“တန်တော့ တို့သိပြီ အလာရှုတ်ဆိုတာ အလုပ်ရှာဖို့လာတာပေါ့ကွ”
ဟုဆိုလိုက်လျှင် မောင်ဖိုးက မှန်တယ်ဟုပြောလိုက်ပြီးနောက်
လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိဖွားရှိုက်
လိုက်လေ၏။

“နေရာကျတာပဲ ရွှေဂုံတိုင် ခြံအမှတ် (...) က အဘိုးကြီးကလည်း ဒီ
ကနေ့မနက်ပဲ ပြောလိုက်သေးတယ်။ မောင်သိန်းရယ်တဲ့ သွက်သွက်
လက်လက် လူငယ်တစ်ယောက်လောက်တွေ့ရင် ညွှန်ပေးပါတဲ့။ ကဲ..
ကဲ.. ဟောဒီ စာရွက်မှာ လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ မောင်သိန်းက စာရွက်ပေါ်တွင် ခြံအမှတ် (....) ရွှေဂုံတိုင်
ရပ်ဟု ရေးပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ.. သွားပေတော့ မောင်ဖိုးကော်ရေ၊ အဲဒီ အဘိုးကြီးနဲ့တွေ့ရင်
တော့ စကားပြောရင် အောက်ကမပြောနဲ့ အပေါ်စီးကနေ လေတစ်လုံး
မိုးတစ်လုံးနဲ့ပြောတော့” ဟု မောင်သိန်းက မှာလိုက်သေးလေ၏။

မောင်ဖိုးကော်လည်း မောင်သိန်းရေး၍ပေးသော လိပ်စာ စာရွက်

အား လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ လုံခြုံစွာထည့်၍ ရွှေဂုံတိုင်ကို မည်သို့မည်ပုံ သွားရကြောင်း မေးမြန်းပြီးလျှင် မောင်သိန်းတို့အား နှုတ်ဆက်လေ၏။
ထို့နောက် ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကြီးတော်ရေ သွားမယ်နော်၊ နောက်ကို ထမင်းစားတဲ့လူတွေကို ဟင်းများများ ထည့်ပေးနော်၊ ချွေတာရေး ထမင်းဆိုင်ဆိုတာနဲ့ညီအောင် သိပ်ပြီး မချွေတာနဲ့ဗျ။ ကျုပ်တော့ ထမင်းမဝဘူး”

ဟုပြောဆိုကာ ရယ်မောကာ ထွက်သွားလေ၏။

“ဘဇံရာ ငါတော့ ဒီကောင်နောက်ကို လိုက်ပြီးတောင် ကြည့်ချင်ပါရဲ့ ကွာ။ အဲဒီခြံက အဘိုးကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ဘယ်လောက်များ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်ကုန်မလဲ မဆိုနိုင်ဘူး”

ဟု မောင်သိန်းက ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်တွင်းမှ လူများသည် ရယ်မော ကြပြန်လေ၏။

မိန်းမတစ်ဦးကမူ...

“သနားပါရဲ့ရှင် သူ့ခမျာ အရိုက်အနှက် ခံနေရပါဦးမယ်”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မောင်သိန်းက..

“ဒီကောင် ပြေးရမှာ သေချာတယ်။ အရိုက်မခံရမှာတော့ မပူနဲ့ဗျ။ အဲဒီခြံက အဘိုးကြီးက သိပ်ပြီး စိတ်တိုတာ၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ ညဘက် ကြီး ဘင်ဂျီတီးပြီး သီချင်းဆိုတာ သူ့ခြံရှေ့လည်းရောက်၊ သီချင်းက လည်း “အို နတ်မင်းရယ်က မပဲကို” ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကိုအရောက် အဘိုးကြီး က ထွက်လာပြီး ကျုပ်တို့ကို ငှက်ပျောဖတ်နဲ့ “အဲဒါ မပြီကွ၊ နတ်မတာပဲ ကွ” ဆိုပြီး ထွက်ရိုက်တာ ကျုပ်တို့ဖြင့် ပြေးလိုက်ရတာဗျ ဘင်ဂျီ သိန်း မောင်လည်း လမ်းမှာ ဘင်ဂျီကျခဲ့လို့ တစ်ခေါက်သွားပြီး ကောက်ရသေး

တယ်။ ဟား ဟား မောင်ဖိုးကော် ဘယ်လောက်အပြေးသန်သလဲ ကြည့်
ချင်စမ်းပါဘိဗျ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဆိုင်တွင်းမှ လူများလည်း မောင်သိန်းပြောသည်ကို သဘောကျ၍
ရယ်မောကြလေ၏။

တောသား မောင်ဖိုးကော်မှာ အလုပ်ရတော့မည်ဟု ယုံကြည်လျက်
အား တက် ကာ ရင်ကိုကော့၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးတရဲရဲဖွာကာ
ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် ခြံအမှတ်... ရွှေဂုံတိုင်ရပ်ဆီသို့ ချီတက်နေလေ၏။

“အင်း.. ငါတော့ ရန်ကုန်မှာ ထမင်းမငတ်တော့ဘူး။ ဒီကနေ့ပဲ ရန်
ကုန်ရောက်တယ်။ ရန်ကုန်ဆိုတာကလည်း တို့တိုင်းပြည်မှာ အကြီးဆုံး
မြို့ကြီး၊ ရောက်ရောက်ချင်း ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးရတယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရားဆို
တာလည်း မြန်မာပြည်မှာ အကြီးဆုံးဘုရား၊ ဖူးရတဲ့ ထောင့်ကလည်း
တနင်္ဂနွေထောင့်မှာတောင် အလွန်ကြီးမားတဲ့ ခေါင်းလောင်းကြီးနားက
နေ ထိုင်ပြီးဖူးခဲ့ရတာ” ဟုတွေးပြီး ပီတိများဖြာဝေလျက် ရှိလေတော့၏။

ဤသို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လျှောက်လာခဲ့ရာ ရွှေဂုံတိုင်ရပ်သို့ ရောက်
လေတော့၏။ ရွှေဂုံတိုင် ရပ်သို့ ရောက်လျှင်ခြံအမှတ် (....) ကို ရှာဖွေ
လေ၏။ ခြံအမှတ် (....) ကိုတွေ့လျှင် ခြံဝင်းအနီးသို့ သွားကာ...

“အိမ်ကြီးရှင်တို့ အိမ်ကြီးရှင်တို့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်တောင့်တင်းလှ
သော ခြံစောင့်တစ် ယောက်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်...

“ဘာလဲဟေ့”

ဟု လေသံမာမာဖြင့်မေးလေ၏။

“လူပဲဗျို့”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

“လူမှန်းတော့သိတာပေါ့ကွ၊ ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးတာကွ”

ဟု ခြံစောင့်ကြီးက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ကျုပ်ခေါ်တာ အိမ်ကြီးရှင်ကို ခေါ်တာ။ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ပါလာတာရတာလဲ၊ ခင်ဗျားက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခြံစောင့်ကြီးမှာ လွန်စွာဒေါသဖြစ်သွားပြီးလျှင်...

“အိမ်ရှင်နဲ့ တွေ့ရင် မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟုမေးလေ၏။

“အိမ်ရှင်ကို ပြောလိုက်ပါဗျာ။ အလွန် အင်မတန် ကျက်သရေမင်္ဂလာ ရှိတဲ့ မောင်ဖိုးကော်ဆို တဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်လို့”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်ရာ..

ခြံစောင့်ကြီးက အိမ်ကြီးပေါ်သို့တက်သွားပြီးလျှင်.. အိမ်ရှင်အား မောင်ဖိုးကော်ပြောသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင်က တံခါးဖွင့်ပေး ရန်ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ဖိုးကော်လည်း တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ခြံအတွင်းသို့ ဝင်ပြီး နောက် ခြံစောင့်ကြီးအား..

“တံငါသည်နဲ့ လာဘ်စားတဲ့ တံခါးမှူးပုံပြင်ကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ် လား ခြံစောင့်ကြီး”

ဟု ပြောဆိုကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍သွားလေ၏။ မောင်ဖိုးကော် လည်း အိမ်ပေါ်တက်၍ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ဝင်လေ၏။ ဧည့်ခန်းအတွင်း ရောက်လျှင် ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားသော မွေးရှည်ကော်ဇောကြီး ခင်း

ထားသည်ကိုတွေ့သဖြင့် မနင်းရက် မနင်းရဲဘဲရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် ဧည့်ခန်း၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် လွန်စွာကြီးမားသော ခုံကြီးပေါ်၌ ထိုင်ကာ ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ထိုင်နေသော အိမ်ရှင်လူကြီးက..

“ဝင်ခဲ့ပါ ဝင်ခဲ့ပါ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတဲ့လူကို မျှော်နေတာကြာပါပြီ”

ဟုပြောလိုက်မှပင် မောင်ဖိုးကော်လည်း ကော်ဇောကြီးပေါ်၌ ရဲရဲနင်း၍ လျှောက်သွားလေ၏။ အိမ်ရှင်လူကြီးရှေ့သို့ရောက်လျှင်...

“ဘုရားစင်ကို အရင်ပို့ပေးပါ ဘုရားဖူးပြီးမှ စကားပြောပါရစေခင်ဗျား”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင်လူကြီးက...

“ဟုတ်တာပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့”

ဟုဆိုကာ နေရာမှထလျက် မောင်ဖိုးကော်အား ဘုရားစင်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်၍ သွားလေ၏။

အပေါ်ထပ်၌ကား လွန်စွာကြီးမားသော ဘုရားစင်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ဘုရားစင်နောက်ခံတွင် မိဒဂါဝုန်တောအုပ်၌ သမင်များ ရေသောက်နေပုံ မြူးတူးနေပုံကို ရေးဆွဲထားပြီးလျှင် ထိုနောက်ခံ ပန်းချီကား၏ ရှေ့၌ မြေကမူ မြင့်မြင့်ကလေးတစ်ခုပြုလုပ်ထားသော မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာတရား ဟောနေသော ပုံတော်ကို ထားရှိ၍ ဘေးပတ်ပတ်လည်၌မူ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးပါးပုံတော်ကို ထားရှိလေ၏။

ဘုရားစင်မှာ လွန်စွာသပ္ပာယ်လှပေသည်။ ဘုရားစင်၏ ရှေ့၌မူ ယွန်းအုတ်ကြီးများနှင့် ကန်တော့ပွဲများ ထိုး၍ထားလေ၏။ ထိုယွန်း

အုတ်ကြီးများ၌လည်း “ဘုရားပွဲ” “တရားပွဲ” “အလောင်းတော် နတ်သားပွဲ” စသည်ဖြင့် စာများဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုဘုရားခန်း၌ လွန်စွာကြီးမားသော စည်ကြီးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုစည် မျက်နှာပြင်၌လည်း “အောင်စည်တော်” ဟုဆေးနီဖြင့် ရေးထားလေ၏။ ထို့ပြင် လွန်စွာကြီးမားလှသော မောင်းကြီးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရပြန်လေ၏။ ထိုမောင်းကြီး၌လည်း “အောင်မောင်းတော်” ဟူသော စာတန်းကို အဖြူရောင်ဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

မောင်ဖိုးကော်သည် အောင်စည်တော်ကြီးအား အနီးတွင်ရှိသော ထိပ်ဖျား၌ ဘုသီးတပ်ထားသည့် ကြိုးဖြင့် တအားလွဲ၍ ထုလိုက်၏။ ထို့နောက် မောင်းကြီးကို ထုပြန်၏။ မောင်ဖိုးကော်ကား ထု၍ ကောင်းကောင်းနှင့်ပင် မောင်းကိုတစ်လည့် စည်ကိုတစ်လှည့်ထုနေလေတော့၏။

မောင်းကိုထုသည့်အခါ “နောင်” ဟုမြည်၍ စည်ကိုထုတ်သည့်အခါ “ဒိုင်း” ဟုမည်သည်ဖြစ်ရာ မောင်ဖိုးကော်၏ အဆက်မပြတ်ထုနေမှုကြောင့် “နောင်ဒိုင်း” “နောင်ဒိုင်း” ဟူသော အသံဖိုင်တို့သည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်၍ နေလေတော့၏။

“အောင်စည် အောင်မောင်းတွေ မြည်ဟည်းကုန်ပြီ ဘကြီး အောင်ပြီ အောင်ပြီ”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ဝမ်းသာအားရ ရယ်မော၍ အော်ဟစ်လိုက်ရာ အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးကပါ လွန်စွာသဘောကျ၍...

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အောင်ပြီ အောင်ပြီ”

ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အော်ဟစ်လေတော့၏။

ထို့နောက် မောင်ဖိုးကော်က ဘုရားစင်ရှေ့၌ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး လျှင်....

“ကျေနပ်ပါပြီ ဘကြီး၊ အောက်ကို ဆင်းရအောင်”

ဟုဆိုသဖြင့် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက မောင်ဖိုးကော်အား အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်၍ ခေါ်ခွဲရလေ၏။ ဧည့်ခန်းသို့ရောက်လျှင် မောင်ဖိုးကော်က ဧည့်ခန်းပတ်လည်ကို မျက်စိကစား၍ ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသော ဆီဆေးပန်းချီကားများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဧည့်ခန်း၏ ခေါင်းရင်းဘက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ၀၀ဖိုင် ဖိုင်ရှိ၍ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ထူထဲလှသော လူကြီးတစ်ဦး၏ပုံဖြစ်ပေသည်။ ထိုလူကြီး၏ မုတ်ဆိတ်မွေး၌ ပျားအုံကြီးတစ်ခု စွဲနေပြီးလျှင် ပျားများမှာလည်း ထိုပျားအုံအနီး၌ ပျံဝဲ၍ နေပုံဖြစ်၏။

လူကြီးမှာလည်း သူ၏မုတ်ဆိတ်၌ ပျားစွဲနေသည်ကို ကျေနပ်သဘောကျနေသည့် မျက်နှာ အမူအရာမျိုး ဖော်ပြနေပြီးလျှင် ပျားအုံမှ တစ်စက်စက်ကျ၍နေသော ပျားရည်များကို ခွက်ဖြင့်ခံကာ သောက်သုံးမည်ကဲ့သို့ သရုပ်ဖော်၍ ထားသည့်အပြင် အနီး၌လည်း ပျားရည်ပုလင်းများ ပျားရည်ရောင်း၍ရသော ငွေများနှင့် ရွှေဒင်္ဂါးများ ပြန့်ကျဲနေပုံကိုလည်း ဖော်ပြထားလေ၏။

“စားရကံကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲဆိုတဲ့ ပုံပါနော်ဘကြီး” ဟု မောင်ဖိုးကော်က မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးမှာ လွန်စွာသဘောကျ၍သွားလေ၏။

“မင်းက ပညာရှိပဲကွ၊ ဟိုပန်းချီကားကို ကြည့်ပါဦး”

ဟုဆိုကာ နံရံမှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို အဘိုးကြီးက ညွှန်ပြလေ၏။

လူတစ်ယောက်အား နွားကဲ့သို့သော သတ္တဝါတစ်မျိုးက တအား ဝေ့လိုက်သဖြင့် အဝေ့ခံရသော လူသည် အနီးအနားရှိ ချုံပုတ်တစ်ခုပေါ်သို့ သွားရောက်၍ တင်နေပုံနှင့် ထိုချုံပုတ်အောက်တွင် စိန်ရွှေရတနာများ အရောင်တလက်လက်ဖြင့် ရှိနေပုံကို ဆေးရောင်ဆေးသား စုတ်ချက် ကောင်းစွာဖြင့် ရေးခြယ်ထားပေသည်။ မောင်ဖိုးကော်သည် ထိုပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီးနောက် အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးလျှင်...

“စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်ဆိုတာ မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်ရာ အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍...

“မှန်လိုက်တာ ငါ့လူရာ အစစ်ပေါ့ကွာ စိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်နေပြီ။ ချုံပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေရတော့မယ် မဟုတ်လား၊ မင်းကတော့ ပညာရှိပါပဲ၊ ကဲ .. ဟိုပန်းချီကားကိုကြည့်ပါဦး”

ဟုဆိုကာ အခြားသော ပန်းချီကားကို ပြပြန်လေ၏။

ထိုပန်းချီကားမှာမိန်းမတစ်ဦး ရေချိုးနေသည့်ပုံနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ဦး မီးလှုံနေသည့်ပုံဖြစ်ပေသည်။ ၎င်း၏ရေချိုးမီးလှုံနေသည့် အိမ်ရှေ့၌လည်း တောင်ကုန်းကြီးတစ်ခုအား အဝါရောင်များ အပြည့်သွင်း၍ ရေးခြယ်ထားလေသည်။ ထိုပန်းချီကား၏ ထူးခြားချက်မှာ ရေချိုးနေသည့် မိန်းမ ရေခပ်သည့် ရာဝင်အိုးကြီး၌ “ဆီ” ဟူသောစာကို ရေးသားထားပြီးလျှင် မီးလှုံ၍နေသော မိန်းမကြီးမှာလည်း ဆေးရိုးများကို မီးဆိုက်နေပုံဖြစ်ပေသည်။ မောင်ဖိုးကော်လည်း ထိုပန်းချီကားကြည့်၍ စဉ်းစားပြန်၏။ ထို့နောက်...

“သိပြီ ဘကြီး၊ ဆီကို ရေချိုး၊ ဆေးရိုး မီးလှုံ၊ စပါးတောင်လိုပုံဆိုတဲ့ တပေါင်ကို သရုပ်ဖော်ထားတာမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ငါ့လူရာ အင်္ဂါနံတွေပါမယ့် အတိတ်နိမိတ်တွေ ပေါ့ကွ၊ မင်းကတော့ ပညာရှိပါပဲကွာ” ဟု ချီးကျူးလိုက်ပြန်လေသည်။

“အားလုံး အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းတွေချည်းပဲ ဘကြီး” ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့ ငါ့လူရ။ ငါ့ဆရာသမားရဲ့ စိတ်ကူးအမြော်အမြင်တွေပေါ့ ကွာ၊ ငါ့ကို အခုလို ချမ်းချမ်းသာသာဖြစ်အောင်လည်း ငါ့ဆရာသမားက လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ငါကတော့ နလပိန်းတုံး တစ်ယောက်ပဲကွ၊ သူက ဒါ လုပ်ဆိုရင် လုပ်လိုက်တာပဲ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ငါ့လူက ဘာကိစ္စနဲ့လာ တာလဲ” ဟု အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက မေးလေ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ရတာကိုသိကြားနဲ့ တွေ့ရသလို သဘောထားစမ်း ပါ ဘကြီးဖြစ်ချင်တာ အကုန်လုံးကို ကျွန်တော်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးပါ့ မယ်”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးလည်း ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် သူ၏ မုတ်ဆိတ်ကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက် လေ၏။ ထိုသို့ မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့်သပ်ပြီးနောက်...

“ငါဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်ဆိုတော့ တော် တော့်ကို တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ကြီးတဲ့လူပဲ။ ဘယ်ပုံဖန်တီးပေးမှာလဲ ပြော စမ်းပါဦး” ဟု မေးမြန်းရာ

“ဒီလိုပါ ဘကြီး၊ ဟောဟိုနေရာမှာ ရေတွင်းတစ်တွင်း လိုချင်တယ်

လို့ ဘကြီးကပြောရင် ကျွန်တော်က ရေတွင်းဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်၊
ဟောဒီ တံခါးကြီးပွင့်နေတာကို ဘကြီးက ပိတ်ချင်တယ်လို့ပြောရင်
ကျွန်တော်က ပိတ်အောင်လုပ်ပေးမယ်။ အခုနေ ဘကြီးက ဆာတယ်လို့
ပြောရင် ဘကြီးရှေ့ကို စားစရာတစ်ခုခု ရောက်လာအောင်လို့
ကျွန်တော်ကလုပ်ပေးမယ်”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလျှင် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးလည်း မောင်ဖိုး
ကော်အား ခြေဆုံးခေါင်း ဆုံးကြည့်၍...

“တကယ်လုပ်ပေးနိုင်တယ်နော်” ဟု မေးလေ၏။

“တကယ်ကို လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ဘကြီး”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က အာမခံလိုက်လေ၏။

“တယ်လည်း တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲလား၊ ဒါနဲ့ ငါ့လူ
က လူတော့ လူပဲနော်” ဟု အဘိုးကြီးက မေးပြန်၏။

“လူပါ လူအစစ်ပါ ဘကြီးရဲ့”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ကဲ စမ်းမယ်၊ ဟောဟိုက တံခါးကလေး ပိတ်နေတယ်။ အဲ့ဒါကို ပွင့်
အောင်လုပ်စမ်းပါ”

ဟု အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးကပြောဆို၍ မောင်ဖိုးကော်၏ အရိပ်အခြည်
ကို ကြည့်နေလေ၏။ မောင်ဖိုးကော်လည်းထိုင်၍ နေရာကမှ မတ်တပ်
ရပ်လိုက်လေ၏။ အဘိုးကြီးလည်း မောင်ဖိုးကော်အား မျက်တောင်မျှ မ
ခတ်ဘဲကြည့်၍ နေလေ၏။

မောင်ဖိုးကော်သည် မတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် တံခါးရှိရာသို့ သွားပြီး

လျှင် တံခါးကို လက်ဖြင့် ဒိုင်းခနဲ တွန်း၍ ဖွင့်လိုက်လေ၏။ အဘိုးကြီးလည်း မောင်ဖိုးကော်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ပြီးနောက်...

“ငါ ဆာတယ်၊ အစားအသောက်လိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးကော်လည်း အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး လျှင် လင်ပန်းကြီးအတွင်း၌ ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်၊ သကြား၊ ငှက်ပျောသီးနှင့် နွားနို့များကိုထည့်၍ ယူလာပြီးနောက် အဘိုးကြီးရှေ့၌ ချ၍ပေးလေ၏။

အဘိုးကြီးလည်း မောင်ဖိုးကော်ကို သေသေချာချာကြည့်၍..

“ငါ့လူရဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်က ဒီလိုပဲလား”

ဟုမေးလေ၏။

“ဒီလိုပဲ တံခါးလည်း ပွင့်သွားပြီ၊ ဟော.. အခုအစားအသောက်တွေလည်းရောက်လာပြီ။ ဘကြီး မကျေနပ်ဘူးလား ဘကြီး အိမ်ရှေ့မှာ ရေကန်ကြီးဖြစ်ချင်လား၊ ကျွန်တော်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဟောဒီအိမ်အမိုး ပွင့်ထွက်သွားချင်လား၊ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်တယ်”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က အားရပါးရ ပြောလိုက်လေ၏။

“ရေကန်ကြီးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဟုအဘိုးကြီးက မေးလေ၏။

“ပေါက်တူးယူပြီး တူးမယ်လေ”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်လေရာ အဘိုးကြီးက...

“ငါ့လူရဲ့ တန်ခိုးက ဒီလိုကိုး” ဟုပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ရေကန်ကြီးဖြစ်သွားအောင်တော့ ပေါက်တူးကြီးနဲ့ တူး

ရမှာပဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစွမ်း၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ တန်ခိုးပါပဲ”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောသည်။

‘ဟန်ကျသကွာ၊ တကယ်တော့ မင်းက ငါ့ဆီမှာ အလုပ်သမားအဖြစ် အလုပ်လာလုပ်ချင်တာ မဟုတ်လား။ ငါ့မှာ မင်းကို တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိတဲ့ လူကြီး မှတ်နေတာကွ၊ ဟား ဟား ၊ လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံးနဲ့ ပြော တတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်းလာပုံ လာနည်းက တော်တော် ကို အတိတ်နိမိတ်ကောင်းတာပဲ၊ ဘကြီးဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ် ပေးနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ၊ ကဲ.. ဒီတော့ မင်းကို အလုပ်ခန့်မယ်၊ နက်ဖြန် မနက်ကစပြီး အဝတ်သစ်အစားသစ်တွေဝတ်ပြီး အလုပ်ဆင်း ပေတော့” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော့်မှာ အဝတ်အစားအသစ် မရှိဘူး ဘကြီး”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောပြန်လေ၏။

“ကဲ ကဲ .. ဒီလိုဆိုရင် ငါက ပေးလိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ ပိုးရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ချိတ်လုံချည်၊ ခေါင်းပေါင်း။ ပန်းပရူး၊ ဖိနပ်စသည်တို့ကို အဝတ်ဗီရိအတွင်းမှ ထုတ်ယူ၍ ပေးလေ၏။ မောင်ဖိုး ကော်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ပစ္စည်းများကို လက်ခံလေ၏။

“နက်ဖြန်မနက်စောစောမှာမင်းကို အလုပ်စခန့်မယ်၊ အဲဒီကျမှ မင်း ကို ဒီအိမ်မှာ စပြီး လက်ခံမယ်။ အဝတ်သစ် အစားသစ်တွေ ဝတ်ပြီး မင်္ဂလာရှိရှိလာခဲ့ပေတော့”

ဟု အဘိုးကြီးက မှာလိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးကော်လည်း အဘိုးကြီး ပေးလိုက်သော အဝတ်အစားသစ်များကို ချက်ချင်းပင် လဲလှယ် ဝတ်ဆင်၍ ခေါင်းပေါင်းကာ ပန်းပရူးကိုစီး၍ သူ၏ရှမ်းလွယ်အိတ်အား

လွယ်ပြီးလျှင် အဘိုးကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ ခြံဝင်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

မောင်ဖိုးကော်သည် ခြံဝင်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သော်လည်း မည်သည့်အရပ်ဒေသဆီသို့ သွားရမည်မသိသဖြင့် ၎င်းထမင်းစားခဲ့သော ချွေတာရေး ထမင်းဆိုင်ဆီသို့ပင် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထမင်းဆိုင်ရှင် ယောက်ျားကြီးက.

“ကြွပါ ခင်ဗျား ကြွပါ။ ဘာဟင်းနဲ့ သုံးဆောင်လိုပါသလဲ”

ဟုမောင်ဖိုးကော်အား မေးမြန်းလေ၏။ အဝတ်အစားလဲ၍လာခြင်း၊ ဝိုးခေါင်းပေါင်းကိုပေါင်း၍ ထားခြင်းတို့ကြောင့် မမှတ်မိဘဲ ရှိလေ၏။

“စောစောကပဲ စားပြီးသွားတာဗျ။ ဟင်းချိုနဲ့ လက်ဆေးရည်မှားပြီး သောက်သွားတာဗျ။ မမှတ်မိဘူးလား”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်မှပင် ဆိုင်ရှင်ယောက်ျားကြီးလည်း အံ့သြစွာဖြင့် မောင်ဖိုးကော်အား ကြည့်လေ၏။ ကြည့်ပြီးနောက်... ၎င်း၏ မိန်းမဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မထွေးခင် ဒီသူငယ်ကို ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းမကြီးကလည်း မောင်ဖိုးကော်အား ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ချက်ချင်းကြီးပွားလာတာလေ။ ကျုပ်ကို လမ်းညွှန်လိုက်တဲ့ ဆရာတွေရော”

“လာပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့တွေက ဒီနားက မြင်းလှည်းသမားတွေပါ။

ဟော ဟော.. ပြောရင်းဆိုရင်း မောင်သိန်းနဲ့ ဘဇံတော့ ရေနွေးကြမ်း သောက်ရအောင်လာရဲ့” ဟု ယောက်ျားကြီးက ပြောလေ၏။

မောင်သိန်းနှင့် ဘဇံဆိုသူ နှစ်ယောက်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင် ရောက်လာသော်လည်း မောင်ဖိုးကော်အား မမှတ်မိဘဲရှိသဖြင့် ဆိုင်ရှင် ယောက်ျားကြီးက...

“ဟေ့ . မောင်သိန်း မင်းတို့လူကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟုပြော၍ မေးငေါ့ပြလိုက်မှပင် မောင်သိန်းနှင့် ဘဇံတို့သည် မောင် ဖိုးကော်အား ကြည့်ရှုကြ၍ မိမိတို့ ဒုက္ခပေးလိုက်သော မောင်ဖိုးကော် ဖြစ်ကြောင်း သိလျှင် မောင်သိန်းက...

“ဟ .. မောင်ဖိုးကော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ခေါင်းပေါင်းတွေ၊ တိုက်ပုံတွေ၊ ချိတ်လုံချည် တွေနဲ့ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးကော်က...

“နောင်ကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျုပ်ကို အဘိုးကြီးက အလုပ်ခန့် လိုက်ပြီလေ။ မနက်ဖြန် မနက်အစောကြီးကို ဒီအဝတ်အစားနဲ့ သူ့ဆီကို အလုပ်ဝင်ရမယ်တဲ့။ ဒီအဝတ်အစားတွေပါ ပေးလိုက်တယ်။ ဒီည တစ် ည အိပ်ဖို့တော့ နေရာပေးကြပါဦး”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်သိန်းနှင့် ဘဇံတို့လည်း တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်လိုက် လေ၏။ ၎င်းတို့၏ အကြည့်များ၌...

“ဒီသတ္တဝါကို ဒုက္ခပေးကြပါဖို့” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပေသည်။

“တစ်ညအိပ်ဖို့ကတော့ မပူပါနဲ့ ဖိုးကော်ရာ၊ ကျုပ်တို့တာဝန်ထား

လိုက်စမ်းပါ။ ဒီဆိုင်မှာ စောင့်နေ၊ ညနေစာ ဒီဆိုင်မှာပဲစား၊ အိပ်ခါနီး တော့ မောင်ဖိုးကော်ကို ကျုပ်တို့လာခေါ်မယ်”

ဟု ဘဇံက ပြောလေ၏။

“နောင်ကြီးတို့ ကျေးဇူးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလေ၏။ ဘဇံနှင့် မောင်သိန်းတို့က...

“မောင်ဖိုးကော်ရေ အဘိုးကြီးရဲ့ခြံကို ရောက်သွားပုံ အဘိုးကြီးနဲ့ တွေ့ပုံ၊ အလုပ်ရခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ကလည်း ပြောချင်လိုက်တာမှ လျှာကိုယားနေတာပဲ” ဟု ဆိုကာ ခြံစောင့်ကြီးနှင့် တွေ့ပုံမှအစ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက အလုပ်ခန့်လိုက်ပုံအထိ မောင်ဖိုးကော်က ပြောပြလေ၏။

ဘဇံနှင့် မောင်သိန်းသာမက ဆိုင်ရှင်လင်မယားပါ မောင်ဖိုးကော်ပြောပြသည်ကို နားထောင်၍ တဝါးဝါးရယ်မောကြလေ၏။

မောင်ဖိုးကော်သည် ထိုထမင်းဆိုင်၌ အချိန်ကုန်သည်အထိနေလေ၏။ ထိုသို့ အချိန်ကုန်အထိ နေရာ၌ မောင်ဖိုးကော်သည် လွန်စွာ ပျင်းရိငြီးငွေ့လှသည်ဖြစ်ရာ ကျောတဆန့်ဆန့် လည်တဆန့်ဆန့်နှင့်ရှိနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖိုးကော်သည် ဆိုင်ရှင်ယောက်ျားကြီးနှင့် ကျားကစားနေလေ၏။ ယောက်ျားကြီးနှင့် ကစားပြီးလျှင် မြင်းလှည်းသမားများနှင့် ဆက်၍ကစားပြန်၏။ တစ်ဖက်မှ လူများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်း၍ သွားခဲ့သော်လည်း မောင်ဖိုးကော်မှာမူ တစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့၍ ကစားနေလေ၏။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ထမင်းစား၍ စားပြီးလျှင် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသောက်လျက် ၎င်းအား လာရောက်ခေါ်မည့်

မြင်းလှည်းသမားမောင်သိန်းနှင့် ဘဇံအား စောင့်မျှော်နေလေ၏။

များမကြာမီ၌ပင် မောင်သိန်းနှင့် ဘဇံတို့ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် မောင်
ဖိုးကော်အား မြင်းလှည်းဖြင့်တင်ကာ တာမွေဘက်ဆီသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားကြလေ၏။ တာမွေဘက်သို့ရောက်လျှင် နာမည်ကြီးပြည့်
တန်ဆာအိမ်ရှေ့၌ မြင်းလှည်းကိုရပ်၍ မောင်သိန်းက...

“ကဲ မောင်ဖိုးကော်ရေ၊ အဲဒီခြံကြီးထဲကို ဝင်ပြီး အိမ်ပေါ်ကိုတက်
သွား၊ တွေ့တဲ့လူကို ကျုပ် ဒီအိမ်မှာ အိပ်မယ်လို့ပြော၊ စကားပြောရင်
နည်းနည်းမှ လေကို မလျှော့နဲ့။ တကယ့်ကို သူဌေးသူကြွယ်ကြီးလိုပြော
ပေတော့။ အဲဒါ ကျုပ် အဒေါ်အိမ်ပဲ”

ဟုဆိုကာ မောင်ဖိုးကော်အား ဆင်းစေ၏။

မောင်ဖိုးကော်လည်း မောင်သိန်းနှင့် ဘဇံတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး
နောက် ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ သွားလေ၏။ ခြံဝင်းအတွင်းမှ ဆံပင်
ခေါင်းတုံး ဆံတောက်နှင့် လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီးလျှင် မောင်ဖိုး
ကော်အား...

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ”

ဟုမေးလိုက်ရာ မောင်ဖိုးကော်က

“ကျုပ် ဒီမှာ အိပ်မယ်”

ဟု ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့်လူက
တံခါးကို ကပျာကယာ ဖွင့်ရင်း...

“ရပါတယ် ဆရာ.. ရပါတယ်” ဟုပြောလေ၏။

မောင်ဖိုးကော်လည်း အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ သွားလေ၏။ အိမ်မှာ နှစ်

ထပ်အိမ်ဖြစ်ပေသည်။ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် လူက မောင်ဖိုးကော် အား အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန်ပြောလေ၏။ မောင်ဖိုးကော်လည်း အပေါ်ထပ်သို့တက်လေ၏။ အပေါ်ထပ်၌မူ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လေ၏။ မောင်ဖိုးကော်က ထိုမိန်းမကြီးအား...

“ဒီမှာ ဘယ်သူတွေရှိသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လျှင် မိန်းမကြီးက...

“အစန်းတို့၊ အမြင့်တို့၊ ရှယ်လီတို့တော့ မရှိတော့ဘူး။ အခုရောက်နေတာက လူသစ်တွေ၊ တောကရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“တောကရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး ဟုတ်လား။ တောကဆို ကျုပ်အမျိုးတွေများ ဖြစ်နေမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်ရာ မိန်းမဝဝကြီးက ရယ်မောလေ၏။

“လူပြရမလား”ဟုမေးလေ၏။

“ပြမှဖြစ်မှာပေါ့။ ကျုပ်ဆွေမျိုးတွေဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ” ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ.. အမာတို့၊ အကြည်တို့၊ အရီတို့ လှလှတို့ရေ ထွက်ခဲ့ပါဦး” ဟု မိန်းမဝဝကြီးက ခေါ် လိုက်လျှင် လွန်စွာ ဆတ်ကော့လတ်ကော့နိုင်လှသော မိန်းမလေးများထွက်၍လာလေ၏။

မောင်ဖိုးကော်သည် ထိုမိန်းမလေးယောက်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီးနောက်...

“ကဲ.. ကျုပ် ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်။ အိပ်ရာသန့်သန့်တစ်ခုပြင်ပေးပါ။ ညဆိုရင် ကျုပ်က ရေနွေး ကြမ်းသောက်တစ်ကရားနဲ့ ဆေးလိပ်ရယ်၊ ပြည့်စုံအောင်လုပ်ပေးပါ”

ဟု မိန်းမဝဝကြီးအား ပြောလိုက်ရာ မိန်းမဝဝကြီးက...

“ရပါစေ့မယ်.. ရပါစေ့မယ် ဒါနဲ့နေဦး လေးယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို လွှတ်လိုက်ရမလဲ” ဟု မေးလေ၏။

မောင်ဖိုးကော်က မိမိအား ကြည့်ရှုရန် တန်းစီ၍ပြပြီးဖြစ်သဖြင့်

“အားလုံးလွှတ်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ခင်ဗျားလည်း လာခဲ့ပါဦး။ စကားလေး ဘာလေးပြောရတာပေါ့”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်ရာ မိန်းမဝဝကြီးလည်း မျက်လုံးပြူး၍ သွားသည့်အပြင် မိန်းကလေးများမှာလည်း တစ်ခစ်ခစ်ရယ်မောကြလေတော့၏။

ထို့နောက် မိန်းကလေးများသည် မောင်ဖိုးကော်အတွက် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်များဖြင့် အိပ်ရာခင်း၍ ပေးကြလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ အိပ်ရာခင်း၍ ပေးလိုက်သည်နှင့် မောင်ဖိုးကော်သည် အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်း၍ အညောင်းဆန့်လေ၏။ မောင်ဖိုးကော် အညောင်းဆန့်၍ နေရာသို့ မိန်းမဝဝကြီး ရောက်လာပြီးလျှင်..

“မိန်းကလေးတွေထဲက ဘယ်သူ့ကို လွှတ်လိုက်ရမလဲ”

ဟု ထပ်၍ မေးလေ၏။

“လေးယောက်စလုံး လွှတ်လိုက်ပါ”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်လေ၏။ မိန်းမဝဝကြီးသည်
မိန်းကလေးများကို လွှတ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ.. အမိတို့ လေးယောက်လုံးကို မေးမယ်။ တောက တက်လာတာ
မကြာသေးဘူးဆို ဘာဖြစ်လို့ တောကလာခဲ့ကြတာလဲ”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က မေးလေ၏။

“ပျော်ဖို့ ရောက်လာတာပါ” ဟု မိန်းကလေးများက ဖြေလေ၏။

“အေး ပျော်ရစေ့မယ်၊ ပျော်ရစေ့မယ် ပျော်ချင်တဲ့လူ ငါ့ကိုနှိပ်ပေး”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလျှင် မိန်းကလေးများလည်း ဝိုင်း၍
နှိပ်နင်းပေးကြလေ၏။

“အပူထုပ်ပေးဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မောင်ဖိုးကော်၏
ပေါင်ရင်းတွင် ဖနောင့်ဖြင့် ထောက်၍ အပူထုတ်ပေးလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ခြံဝင်းရှေ့တွင် ပုလိပ်နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသဖြင့်
ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် လူက မိန်းမဝဝကြီးထံ ပြေး၍လာပြီးလျှင်..

“အန်တီကြီး.. အန်တီကြီး ပုလိပ်တွေ ရောက်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မိန်းမဝဝကြီးလည်း မောင်ဖိုးကော်တို့ရှိရာသို့ ပြေးလာပြီးလျှင်...

“ပုလိပ်တွေ လာနေတယ် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟုမေးလေ၏။

“အပူထုတ်ချင်ရင် လာခဲ့လို့ ခေါ်လိုက်ပါလား”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်ရာ မိန်းမဝဝကြီးက...

“နောက်မနေပါနဲ့ တကယ်ရောက်နေတာကွယ့်”

ဟု ဆိုလေ၏။

မိန်းကလေးများကလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မောင်ဖိုးကော် အား..

“လုပ်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ် အားလုံးဒုက္ခရောက်တော့မယ်” ဟုပြော လေ၏။

ထိုအခါ၌ မောင်ဖိုးကော်သည် ခေါင်းရင်းတွင် ချွတ်၍ထားသော ခေါင်းပေါင်းကို ခေါင်း၌ ကောက်၍စွပ်လိုက်ပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ အောက်ထပ်ရောက်လျှင် ပန်းပရူးကို စီး၍ ပုလိပ် များရှိရာ ခြံဝသို့လျှောက်သွားလေ၏။ ပုလိပ်များသည် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ပိုး ခေါင်းပေါင်း၊ ချိတ်လုံချည်၊ ပန်းပရူးနှင့် မောင်ဖိုးကော်အား သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြလေ၏။

“ဘယ်က ပုလိပ်တွေလဲ”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က မေးလိုက်လေ၏။

“တာမွေဂါတ်ကပါ”

ဟု ပုလိပ်တစ်ဦးက ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“လှဖေ တစ်ယောက်ရှိသလား”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာကိုလှဖေတစ်ယောက် ပြောင်းသွားပါပြီ ခင်ဗျ”

ဟု ပုလိပ်တစ်ဦးက ဖြေလေ၏။

“မောင်စိန်တစ်ယောက်ကော”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က မေးပြန်၏။

“ဆရာ ကိုမောင်စိန်လည်း ပရိမိုးရှင်းရလို့ နယ်ကိုရောက်သွားပါပြီ”

ဟု ပုလိပ်များက ပြန်ဖြေပြန်၏။

“ဒါနဲ့ တင်ဝင်းကော ရှိသလား”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က မေးပြန်၏။

“ဆရာ ကိုတင်ဝင်းတော့ ဆပ်ဆမိုင်း ကျနေပါတယ်”

ဟု ပုလိပ်နှစ်ဦးက ဖြေပြန်၏။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး မောင်တင်ကောကွ”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က မေးပြန်၏။

“မောင်တင်က နှစ်ယောက်ရှိတယ်ခင်ဗျ။ ဘယ်မောင်တင်လဲ” ဟု ပုလိပ်များက ပြန်၍ မေးပြန်လေ၏။

“အင်မတန် ဆိုးတဲ့ မောင်တင်လေကွာ”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ ပုလိပ်များက..

“မောင်တင်နှစ်ယောက်စလုံးက ခပ်တေတေ ခပ်ဆိုးဆိုးတွေချည်းပဲ ခင်ဗျ” ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“မယားငယ်နေတဲ့ ကောင်ကွာ”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောပြန်ရာ ပုလိပ်များက..

“မောင်တင်နှစ်ယောက်စလုံး မယားငယ်ကိုယ်စီတွေနဲ့ပဲ ခင်ဗျား” ဟု

ဆိုလေ၏။

“ကုလားနဲ့တူတဲ့ မောင်တင်လေ”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဪ အဲဒီ မောင်တင်လား၊ ထောင်ကျသွားပြီဗျ”

ဟု ပုလိပ်များက ပြောလေ၏။

“ဒါကြောင့် မမြင်တာကိုး”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်လေ၏။

အမှန်စင်စစ် လှပေတို့သူကိုလည်းကောင်း၊ မောင်စိန်ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တင်ဝင်းဆို သူကိုလည်းကောင်း၊ မောင်တင်ဆိုသူကိုလည်းကောင်း မောင်ဖိုးကော်သည် သိကျွမ်းသည်မဟုတ်ပေ။ မြန်မာလူမျိုး အများစုမှည့်တတ်သော နာမည်များကို ဖြန်းသန်း၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကံအားလျော်စွာပင် သူမေးသော နာမည်နှင့် လူများမှာ ထိုဂါတ်ထဲ၌ အမှုထမ်းဖူးသူများဖြစ်နေ၍ ထိုနေရာ၌ မောင်တင်ဆိုသူမှာ နှစ်ယောက်ရှိနေကြောင်း သိရသည့်အခါ၌ ခပ်ဆိုးဆိုး မောင်တင်ဟု ပြောခြင်းမှာလည်း နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ဆိုးနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်တေတေကြီး ဖြစ်နေကြပြန်ရာ မယားငယ်နေသော မောင်တင်ဟု ဖြီးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်တင်နှစ်ယောက်စလုံးမှာ မယားငယ် ရှိသူများဖြစ်နေသဖြင့် ကုလားနဲ့တူတဲ့ မောင်တင်ဟု ရမ်း၍ ကြိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပုလိပ်များသည် မောင်ဖိုးကော်အား ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးထင်မှတ်ကာ ဆလံပေး၍..

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။

“အညောင်းပြေ၊ အညာပြေ အပူလေး ဘာလေးထုတ်သွားကြပါဦးလား။ ဒီအိမ်က သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ မြင်းလှည်းသမား ကိုဘဇံနဲ့ ကိုသိန်းတို့ရဲ့ အဒေါ်အိမ်လေ”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်ရာ ပုလိပ်များက..

“ဆရာကတော့ တော်တော်ပျော်တတ်တယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

“ပျော်တတ်တယ်၊ အခုလည်း ဒီအိမ်က ကောင်မလေးတွေက ပျော်ချင်တယ်ဆိုလို့ သီချင်းဆိုပြရဦးမယ်” ဟုမောင်ဖိုးကော်က ပြောလိုက်လေ၏။ ပုလိပ်များ ပြန်သွားသည့်အခါ၌ မိန်းမဝဝကြီးနှင့် ခေါင်းတုံးဆံတက်နှင့် လူထွက်လာကြပြီး မောင်ဖိုးကော်ကို ချီးမွမ်းအထင်ကြီးကြလေ၏။

“မောင်ရင်က တယ်စွမ်းပါလား”

မိန်းမဝဝကြီးက မောင်ဖိုးကော်ကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောလိုက်လေရာ မောင်ဖိုးကော်က

“စွမ်းဆို ဘကြီးဘုန်းကြီး ထိုးပေးထားတဲ့ ဆေးကလည်း နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘဲ”

“ဆရာက ပုလိပ်ကလား”

ခေါင်းတုံးဆံထောက်နှင့် လူကလည်း မောင်ဖိုးကော်ကို အထင်ကြီးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ပြန်၏။

“ပုလိပ်ဆိုတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လူကဖြစ်သွားတာပါ” ဟု မောင်ဖိုးကော်က လူန္ဒရရပြန်ပြောလိုက်ရာ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် လူလည်း မောင်ဖိုးကော်ကို ပုလိပ်အရာရှိကြီးတစ်ဦးဟုပင် ထင်မှတ် သွားပြီး..

“ဒီအလုပ်လုပ်စားရတာ ဆရာတို့လို လူမျိုးတွေနဲ့ သိထားမှကောင်း မယ်။ အားကိုးပါရစေ ဆရာရယ်”

ဟု အားကိုးတကြီး ပြောလိုက်ရာမောင်ဖိုးကော်က...

“ဘာအလုပ်လဲ ” ဟု ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့်လူက...

“ဒီအလုပ်လေ ဆရာရယ်” ဟု ပြန်ပြောသောအခါ၌...

“ဒီအလုပ်ဆိုတာ ဘာအလုပ်လဲ”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က အူတူတူဖြင့် မေးလိုက်ရာ ခေါင်းတုံးဆံတောက် နှင့် လူလည်း စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့်...

“ဒီအလုပ်ဆိုတာ ဇိမ်အလုပ်လေ ဆရာ၊ ဇိမ်အလုပ်ပြောတာ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖိုးကော်က သဘောကျစွာ တဟဲဟဲ ရယ်မောပြီး...

“ဇိမ်အလုပ်ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ဇိမ်ကျတာပေါ့။ ငါ့လိုလူနဲ့ သိ ဖို့ထက် ဇိမ်ခံတဲ့လူတွေနဲ့သိဖို့က ပိုပြီးလိုတာပေါ့ကွ....”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်က မကင်းဘူးဗျ”

“အန္တရာယ်ကင်းချင်လို့ရှိရင် အန္တရာယ်ကင်း ဆွမ်းလေးဘာ လေးတင်ပေါ့ကွာ”

မောင်ဖိုးကော်၏ စကားကြောင့် ခေါင်းတုံ့ဆံထောက်နှင့် ခပ်
ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားစဉ်၌ပင် မိန်းမဝဝကြီးက...

“မောင်ရင်က တယ်နောက်တတ်တာကိုး၊ ဒီအိမ်ကို ဘယ်သူညွှန်
လိုက်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့တူ မြင်းလှည်းသမား၊ ဘဇံ ညွှန်လိုက်တာပဲ”

“ကျွန်မမှာ တူလည်း မရှိပါဘူး။ မြင်းလှည်းသမား ဘဇံလည်း
ကျွန်မ မသိပါဘူး”

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ဒီအိမ်မှာ တစ်ညသွားအိပ်၊ သူတို့တာဝန်ယူ
တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ကျုပ်က ဘဇံကို ခင်ဗျားတူ အောက်မေ့နေတာ”

“ထားလိုက်ပါလေ၊ ဘဇံက တာဝန်ယူစရာမလိုပါဘူး။ ဒီမှာ တစ်ည
မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ရင် ပျော်သလောက်နေပါ။ ငွေရေးကြေးရေးလည်း
အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ရင်နဲ့ သိခွင့်ရတာပဲ ကျွန်မတို့က
ဝမ်းသာလှပါပြီ” ဟု မိန်းမဝဝကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ပျော်သလောက်နေဆိုရင် တစ်သက်လုံးနေရလိမ့်မယ် တူတယ်။
ကျုပ်က အမြဲတမ်း ပျော်ချင်နေတဲ့လူသူပဲ။ အခုလည်း ကောင်မလေး
လေးယောက်နဲ့ ပျော်ရဦးမယ်။ ခင်ဗျားလည်း ပျော်ချင်ရင်လာခဲ့ဦးလေ”

“အိုး.. အိုး.. မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ်။ ဒါတော့ သည်းခံပါ”

ဟု မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးပြောလိုက်ရာ ခေါင်းတုံးဆံတောက်မှာ
လည်း မောင်ဖိုးကော်၏ စကားကြောင့် ရယ်မောကာ မိန်းမဝဝကြီး၏
လက်ကိုဆွဲ၍ မောင်ဖိုးကော်အနီးမှ ခပ်မြန်မြန် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

မောင်ဖိုးကော်လည်း အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားပြီး
မိန်းမဝဝကြီးများအား...

“နင်တို့ပျော်ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ အားလုံး လက်ပိုက်ထား၊ ပါးစပ်လည်း ပိတ်ထားကြ၊ ငါ နင်တို့ရယ်ရအောင်လုပ်မယ်၊ နင်တို့က မရယ်ရဘူး။ ရယ်တဲ့သူရဲ့မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်မယ်။ နင်တို့ မရယ်ဘဲ နေနိုင်ရင် နင်တို့ နိုင်တယ်။ ငါ့မျက်နှာကို အိုးမည်းနဲ့သုတ်” ဟုဆိုကာ အိမ်နောက်သို့ သွားပြီးလျှင် ဒယ်အိုးတစ်လုံးကိုယူ၍ လာလေ၏။ မိန်းကလေးများကလည်း မောင်ဖိုးကော် ပြောသည့်အတိုင်း လက်ပိုက်၍ ပါးစပ်ပိတ်ကာနေကြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖိုးကော်က မိန်းကလေးများ၏ ရှေ့၌ထိုင်ကာ မျက်လုံးပြူး၍ လျှာထုတ်ပြလေရာ မိန်းကလေးများလည်း အူတက်မတတ်ရယ်မောကြလေ၏။

မောင်ဖိုးကော်သည် ဒယ်အိုးဖင်မှ အိုးမည်းကို လက်ဖြင့်ကော်၍ မိန်းကလေးများ၏ မျက်နှာကို သုတ်လေ၏။ ထို့နောက် မျောက်ကဲ့သို့ သွားဖြကာတခွီးခွီးဖြင့် လုပ်ပြန်၏။

မိန်းကလေးသုံးယောက်က ရယ်၍ တစ်ယောက်မရယ်ဘဲနေသဖြင့် မရယ်သော မိန်းကလေးက မောင်ဖိုးကော်မျက်နှာကို အိုးမည်းဖြင့်သုတ်လေ၏။

ဤကဲ့သို့လျှင် တစ်ယောက်တစ်လှည့် အိုးမည်းသုတ်တမ်းကစား၍နေကြရာ အချိန်အနည်း ငယ်အတွင်း၌ပင် မိန်းကလေးများသည် မောင်ဖိုးကော်ကိုလွန်စွာ ရင်းနှီး၍သွားကြလေ၏။ မိန်းမဝဝကြီးလည်း အပေါ်ထပ်၌ တသောသော ရယ်မောလျက်ရှိသော သူ၏မိန်းကလေးများအား မည်သို့မည်ပုံဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သိလို၍ တက်ရောက်ကြည့်ရှုရာ မျက်နှာ၌ အိုးမည်းများ ပေကျံနေလျက်ရှိသော မိန်းကလေးများနှင့် မောင်ဖိုးကော်ကိုမြင်လျှင် မိန်းမဝဝကြီးလည်း

အူတက်မတတ် ရယ်မောလေတော့၏။

“ဒီအိမ်လာတဲ့လူထဲမှာ မောင်ရင်ကတော့ အဆန်းပဲ”

ဟုမိန်းမဝဝကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အိမ်အောက်ထပ်မှ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် လူက .. ဟု ပြောလေ၏။ မိန်းမ ဝဝကြီးက မိန်းကလေးများအား...

“ကပျာကယာ မျက်နှာသွားသစ်ချေပါ။ ဧည့်သည်လာနေပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းကလေးများက...

“မသစ်ပါဘူး။ လာချင်လာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

“ဧည့်သည်ကိုပါ ပြောလိုက်စမ်းပါ အိုးမည်းသုတ်တမ်း ကစားမလား လို့”

ဟုမောင်ဖိုးကော်က ဝင်၍ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးများက တခစ်ခါ စ်ရယ်မောကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ခေါင်းတုံးဆံထောက်လူနှင့်အတူ အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ဦး အိမ်ပေါ် သို့တက်၍ လာလေ၏။ ထိုလူကြီးကိုမြင်လျှင် မိန်းမဝဝကြီးက..

“ဪ.. ဆရာကြီးပါလား၊ ကြွပါ.. ကြွပါ”

ဟု ခရီးဦးကြိုပြုလေ၏။

လူကြီးလည်း အိုးမည်းများ ပေကျံနေသော မျက်နှာနှင့် မိန်းကလေး များအား မြင်လျှင် မျက်လုံးပြူးလျက်...

“သမီးတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဘကြီးကို ပြောစမ်းပါဦး”

ဟုဆိုလေ၏။

“သူတို့ ပျော်နေကြတာလေ။ ဟိုသူငယ်က တစ်ညလုံး ပျော်မယ်ဆို ပြီးမျက်နှာကို အိုးမည်း သုတ်တမ်း ကစားနေကြတာ”

ဟုမိန်းမဝဝကြီးက ဝင်၍ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးလည်း မောင်ဖိုးကော်အား ကြည့်မိ၏။

“ဟင် ဟင် ငါ့လူပါလား”

ဟု လူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာ ... ဘကြီးပါလား”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလေ၏

“နေစမ်းပါဦး မောင်ဖိုးကော်ရဲ့ မင်းက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု လူကြီးက မေးလေ၏။

“ဘကြီးကကော ညကြီးသန်းခေါင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြန်၍ မေးလေ၏။

“ထားလိုက်ပါတော့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အတူတူပဲ၊ ငါလည်း ပျော်ချင်ပါးချင် လို့ လာတာပေါ့ မောင်ဖိုးကော်ရယ်။ ငါ့လည်း ရွှေပါဦး”

ဟု လူကြီးက ပြောလေ၏။

“ဟဲ ဟဲ ရပါတယ် ဒီက နှစ်ယောက်ခေါ်သွား။ ကောင်မလေးတွေ ဒယ်အိုးတစ်လုံး သွားယူချေဦး၊ ငါ့ဘကြီးကို ပျော်အောင်လုပ်ပေးလိုက် ကြ” ဟုဆိုလေ၏။

မိန်းကလေး လေးယောက်အနက်မှ နှစ်ယောက်သည် လူကြီးနှင့် လိုက်ပါသွားပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍သွားကြလေ၏။ များမကြာမီ၌ ထို အခန်းတွင်းမှ ရယ်သံများ ကြားရလေတော့၏။

“ငါ့ဘကြီး ဒီလောက်ဆို အိုးမည်းတွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီ”

ဟု မောင်ဖိုးကော်က ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖိုးကော်က...

“မောတယ် အိပ်မယ်”

ဟုဆိုကာ အိပ်စက်လေတော့၏။

မောင်ဖိုးကော်သည် နံနက်ငါးနာရီ ထိုးသည့်အခါ၌ အိပ်ရာမှ နိုး လေ၏။ မိန်းကလေးများမှာ အိပ်မောကျလျက်ရှိကြလေ၏။ လူကြီးများ မှာမူ မရှိတော့ပေ။

မောင်ဖိုးကော်မှာ ရေမိုးချိုး၍ မိန်းမဝဝကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ ထို အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ထို့နောက် လမ်းတွင်တွေ့ရသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို တား၍ ရွှေဂုံတိုင်လမ်း၊ ခြံနံပါတ် (.....) သို့ ထွက် လာခဲ့လေ၏။

ခြံရှေ့သို့ရောက်လျှင် မြင်းလှည်းခပေး၍ ခြံတံခါးဆီသို့ သွားရောက် ကာ ခြံစောင့်ကြီးကို ခေါ်လေ၏။ ခြံစောင့်ကြီး ရောက်၍မလာသဖြင့် ခြံ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ရာ တံခါးမှာအလိုက်သင့်ပွင့်၍ သွားသဖြင့် အတွင်းသို့ဝင်ကာ ခြံတံခါး ကန့်လန့်ကိုထိုးခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် အိမ်ကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီးပေါ်သို့ရောက်လျှင် စေ့ထားသော ဧည့်ခန်းတံခါးကို တွန်း၍ ဧည့်ခန်းသို့ကြည့်လိုက်ရာ ကတ္တီပါကော်ဇောကြီးပေါ်၌ ဓားတန်းလန်းဖြ င့် သေဆုံးလျက်ရှိသော အဘိုးကြီးကို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ တွေ့

မြင်ရလေတော့၏။

“အမလေး.. ဘကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

ဟု ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်ကာ အဘိုးကြီးအလောင်းအနီးသို့ ကပ်၍ ကြည့်ရှုလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏လွယ်အိတ်ကို ချ၍ အဘိုးကြီးသေဆုံး ရပုံကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ခြံတံခါးဖွင့်သံကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ခြံစောင့်အဘိုးကြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလျှင် မောင်ဖိုး ကော်သည် သတိရ၍ လာလေ၏။

“ဒီလူသတ်မှုဟာ ငါ့အပေါ်မှာ အမှုပတ်နိုင်ပါလား။ ဘယ်လိုလုပ် ရ ပါမလဲ”

ဟုတွေးရင်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ယိုစိမ့်၍ လာလေတော့၏။ မောင်ဖိုးကော်သည် ကြောက် စိတ်ကြောင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်ကာ ခြေမ သည်နိုင်၊ လက်မသည်နိုင်နှင့် နုံးခွေ၍ သွားလေတော့၏။

ခြံစောင့်အဘိုးကြီးမှာလည်း အိမ်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်၍လာသည်ကို တွေ့ရ လျှင် မောင်ဖိုးကော်သည်...

“မဖြစ်ဘူး ပြေးမှ ပြေးမှ...”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်၍ အိမ်နောက်ဆီသို့ ပြေးကာ နောက်ဖေးတံခါးဖွင့်၍ အိမ်တွင်းမှ ထွက်ပြေးလေ၏။

ခြံစောင့်အဘိုးကြီးမှာ အိမ်ဆီသို့ လာသော်လည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်သည်မဟုတ်ဘဲ အိမ်ဘေးတွင် ထားသော ပေါက်တူးကို ယူရန် အတွက် အိမ်ဘေးသို့ အရောက်၌ အိမ်နောက်ဖေးမှ ထွက်ပြေးသွား သော မောင်ဖိုးကော်ကို မြင်လျှင်...

“ဟေ့ သူငယ်။ ဘာလာလုပ်တာလဲ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

မောင်ဖိုးကော်သည် ခေါင်းပေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖိ၍ ချိတ်လုံချည်စကို မကာ ပြေးလေ၏။

ခြံစောင့်ကြီးလည်း နောက်မှလိုက်လေ၏။ လမ်းမှာတွေ့သော သူများကလည်း ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ချိတ်လုံချည်၊ ခေါင်းပေါင်းနှင့် ဘိုသီဘတ် သီပြေးလျက်ရှိသော မောင်ဖိုးကော်နှင့် နောက်မှ သဲကြီး မဲကြီး လိုက်၍နေသော ခြံစောင့်ကြီးကိုကြည့်၍ ရယ်မောကြလေ၏။ ခြံစောင့်ကြီးက ပြေးလိုက်နေရာမှ...

“ဖမ်းလိုက်ကြပါဗျို့ .. သူခိုး.. သူခိုး”

ဟု အော်ဟစ်သဖြင့် နီးရာလူများကပါ ဝိုင်း၍လိုက်လေ၏။ မောင်ဖိုးကော်မှာမူ ခြေကုန် သုတ်၍ ပြေးလေတော့၏။

လမ်းချိုးကလေးတစ်ခုသို့အရောက်လျှင် မောင်ဖိုးကော်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားကြသဖြင့် မလိုက်ကြတော့ဘဲ လက်လျှော့လိုက်လေတော့၏။ ခြံစောင့်ကြီးလည်း ပြန်၍လာလေ၏။

ခြံစောင့်ကြီးအား ကူညီ၍ လိုက်ခဲ့ကြသော လူလေးငါးယောက်သည်လည်း ခြံစောင့်ကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

ခြံစောင့်ကြီးသည် ထိုလူများကိုခေါ်၍ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြမည်ဟု အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရာ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဓားဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးလျက်ရှိသော အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးအား တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအခါကျမှပင် ခြံစောင့်အဘိုးကြီးက..

“ဟာ.. ဟိုကောင် ခိုးတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ လူသတ်သွားတာပဲ။ ဂါတ်ကို တိုင်ပေးကြပါဦး”

ဟုဆိုလေ၏။ ခြံစောင့်ကြီးနှင့်အတူ မောင်ဖိုးကော်၏ နောက်သို့ပြေး
လိုက်ခဲ့သော သူများသည် ဂါတ်သို့သွားရောက် အကြောင်းကြားလေ
တော့၏။

ထိုအချိန်၌ မောင်ဖိုးကော်ကား နောက်ဖေးလမ်းကြားအတွင်း
ဝင်၍ပုန်းအောင်းနေရာမှထကာ မည်သည့်အရပ်သို့ပြေးရမည်ကို မ
တွေးတတ်သဖြင့် ညက အိပ်စက်ခဲ့သော ဇိမ်အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
ပြေးခဲ့လေသတည်း။

★